

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt”. GAL. 1:8.

No. 5. 1 MAART.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	3e Jaargang 1898.
---------------------------	---	------------------------------------

Het boek van Mormon en de Spaulding storie.

(Vervolg van blz. 53).

Wij zullen nu eens onderzoeken, of het Boek van Mormon het geschrift van Solomon Spaulding zijn kan en daartoe een gedeelte aanhalen eener beëdigde verklaring, door zijne dochter, Mathilda Spaulding, op 3 April 1880, te Washington, voor Notaris Charles Walter afgelegd. Niemand kan beter met deze zaken op de hoogte zijn dan zij, daar zij als het ware met de Spaulding geschiedenis was opgegroeid en het beste met de zaken bekend was.

„Er is zooveel geschreven, dat valsch is, aangaande de „Manuscript Found,” door mijn vader, Ds. Solomon Spaulding geschreven, en de veronderstelde gemeenschap ervan met het boek genaamd den Mormonen Bijbel, dat ik vrijwillig de volgende verklaring, daarop betrekking hebbende, maak, alles herhalende dat ik persoonlijk kan herinneren van dat handschrift en alles wat belangrijk en mij door mijne moeder verhaald is in betrekking daarmede; ter zelfder tijd verklarende, dat ik redelijke gezondheid en kracht geniet en mijn geheugen, zooals met bejaarder menschen het geval is, helderder is in betrekking tot de gebeurtenissen mijner eerste jaren, dan in die van meergevorderden leeftijd.

Gedurende den oorlog van 1812 woonde ik met mijne ouders in eene kleine stad in Ohio, genaamd Conneaut. Ik was toen in mijn zesde jaar. Mijn vader deed daar zaken en ik herinner zijne ijzergieterij en de mannen die voor hem werkten, maar hij bleef het grootst gedeelte van den tijd thuis en las en schreef zeer veel. Vaak schreef hij kleine verhalen, welke hij mij voorlas. Er waren eenige ronde heuveltjes van aarde in de nabijheid van ons huis, welke hem veel belangstelling inboezemden, en hij zeide dat een boom op een van die heuveltjes duizend jaren oud was. Hij deed eenige zijner werklieden in een van die heuvels graven en ik her.

inner mij levendig hoe hij verrast werd, toen hij hoorde, dat zij enkele menschenbeenderen, deelen van reusachtige geraamten en verschillende oudheden hadden opgegraven. Hij sprak met mijne moeder over deze ontdekkingsen in de heuvel en schreef iederen dag als het werk voortging. Daarna las hij het handschrift voor, dat ik hem had zien schrijven, aan de bureu; een geestelijke en een vriend, welke hem kwam bezoeken. Sommige van de namen welke hij noemde, toen hij het aan deze menschen voorlas, heb ik nimmer vergeten. Ik herinner hen heden alsof ik ze eerst gisteren hoorde. Zij waren Mormon, Maroni, Lamenite, Nephi.

Wij verhuisden van Conneaut naar Pittsburg, terwijl ik nog zeer jong was, maar ieder voorval dezer verhuizing is duidelijk in mijn geheugen. Mijn vader had in die stad een boezemvriend, Patterson genaamd, en ik bezocht vaak met hem Mr. Patterson's bibliotheek en hoorde dan mijn vader met hem over boeken spreken. In 1816 stierf mijn vader te Amity, Pennsylvania, en dadelijk na zijn dood gingen mijne moeder en ik op bezoek bij mijn moeders broeder, William H. Sabine, op zijn verblijf te Onondage Valley, Onondage County, New York. Mr. Sabine was een advocaat van naam, was rijk en werd zeer gerespecteerd. Wij namen al onze persoonlijke bezittingen met ons en daaronder was een oude koffer, waarin mijne moeder al de geschriften van mijnen vader, welke gespaard waren gebleven, geplaatst had. Ik herinner mij volkomen het uiterlijk dezer koffer en hetgeen er in was. Er waren predikatiën en andere papieren en ik zag een handschrift omtrent een duim dik, dicht geschreven, samengebonden met sommige van de geschiedenissen die mijn vader voor mij had geschreven; een er van was „*The Frogs of Wyndham*” genaamd. Op de buitenzijde van dit handschrift waren de woorden „Manuscript Found” geschreven. Ik las het niet, maar zag het door en had het dikwijls in mijne handen, en zag de namen die ik te Conneaut gehoord had, toen mijn vader het aan zijne vrienden voorlas. Ik was toen omtrent elf jaren oud.

Nadat wij eenigen tijd bij mijn oom vertoefd hadden, liet mijne moeder mij aldaar en ging naar haars vaders huis te Pomfret, Connecticut, maar nam noch haar meubelen, noch de koffer, noch het handschrift mede. In 1820 huwde zij met Mr. Davison, van Hartwicks, een dorp nabij Cooperstown, New-York, en zond om de dingen welke zij te Onondage Valley gelaten had, en ik herinner dat de oude koffer, met de inhoud, haar in veiligheid bereikte. In 1828 huwde ik met Dr. A. Mc Kinstry, van Hampden County, Massachusetts, en ging daar wonen. Spoedig daarop verenigde mijne moeder zich daar met mij en was den meesten tijd tot aan haren dood in 1844 bij mij. Wij hoorden, niet lang nadat zij met mij was komen wonen — ik herinner niet hoelang juist — iets omtrent Mormonisme en het gerucht, dat het genomen was van mijn vaders „Manuscript Found”, en daarop kwam dadelijk tot ons een verslag eener Mormonenvergadering te Conneaut, Ohio, gehouden en dat bij zekere gelegenheid, toen de Mormonenbijbel

in het openbaar gelezen werd, mijn vaders broeder, John Spaulding, Mr. Lake en vele andere personen, welke tegenwoordig waren, terstond de overeenkomst herkenden met de „Manuscript Found”, welke zij jaren geleden door mijnen vader in dezelfde stad hadden hooren lezen. Er werd dien tijd veel gesproken en geschreven in het geheele land over het Mormonisme. Ik geloof het was in 1834, dat een man, Hurlburt genaamd, naar mijn huis te Monson kwam, om mijne moeder te spreken; hij vertelde ons, dat hij door eene commissie gezonden was om de „Manuscript Found” te verkrijgen welke door Ds. Solomon Spaulding geschreven was, zoodat het met den Mormonenbijbel kon vergeleken worden. Hij vertoonde aan mijne moeder eenen brief van mijnen oom W. H. Sabine, van Onondage Valley, waarin hij haar verzocht dit handschrift aan Hurlburt te leenen, daar hij (mijn oom) verlangend was „dit Mormoonsch bedrog te ontwortelen” (zooals hij het uitdrukte). Hurlburt gaf voor, een bekeerling van het Mormonisme geweest te zijn, maar het opgegeven had, en door de „Manuscript Found” het goddelooze er van wilde aantoonen. Mijne moeder was voorzichtig genoeg mij bij zich te hebben gedurende al de gesprekken die zij met Hurlburt had, welke een dag bij mij thuis doorbracht. Zij vertrouwde zijn uiterlijk niet en wantrouwde zijne beweegredenen, maar veel respect hebbende voor de wenschen en gedachten haars broeders, zoo voldeed zij met tegenzin aan het verlangen. De oude koffer, het verlangde „Manuscript Found” bevattende, had zij onder de zorg geplaatst van Mr. Jerome Clark, van Hartwicks, toen zij te Monson kwam, met het voornemen er om te zenden. Op de herhaalde belofte van Hurlburt om het handschrift aan ons terug te geven, gaf zij hem een brief voor Mr. Clark om de koffer te openen en het hem te geven. Wij hoorden daarna, dat hij het van Mr. Clark, te Hartwicks, had ontvangen, maar wij hebben het sedert dien tijd niet meer in ons bezit gehad en ik weet nu niet waar het is. Hurlburt gaf het nimmer terug, noch beantwoordde hij de brieven waarin hem verzocht werd dit te doen. Twee jaren geleden vernam ik dat hij nog leefde in Ohio en met mijne toestemming werd hem om de „Manuscript Found” gevraagd. Hij gaf geen antwoord, alhoewel wij bewijzen hebben dat hij den brief met het verzoek ontving. Tot dusverre heb ik de feiten medegedeeld volgens mijne kennis.”

Er volgen verder nog enkele mededeelingen van minder belang welke zij van hare moeder had vernomen.

Nu vraag ik op grond dezer mededeelingen hierboven vermeld, hoe het Boek van Mormon een afschrift kan zijn van dit „Manuscript Found” dat tot op 1834 in een koffer verborgen geweest is en eerst voor den dag kwam toen het Boek van Mormon reeds gedrukt was. Joseph Smith was in 1823 reeds bekend met de plaats waar het Boek van Mormon verborgen was en bezichtigde hetzelfde; hij begon er toen reeds getuigenis van te geven. Het „Manuscript Found” was toen in den koffer te Hartwicks. In 1827 ontving Joseph Smith de platen, daarna werden zij door de ge-

tuigen gezien en in 1828 toonde Martin Harris eenige van de letterteekens aan Professor Anthon en Dr. Mitchel van New-York. Het handschrift was toen nog steeds op dezelfde plaats. In 1830 was het Boek van Mormon gedrukt en werd het in het licht gegeven, eerst vier jaren later kwam het handschrift uit den koffer te voorschijn en geraakte in handen van een persoon wiens handelingen bewezen hadden, dat hij niet veel vertrouwen waardig was; en deze persoon werd toen — nadat het Boek van Mormon reeds uitgegeven was — de uitvinder van de theorie, dat het Boek van Mormon een afschrift van dit „Manuscript Found” was en nu zeggen onze meeste vijanden „ja en amen” er op, ja en amen op iets dat onmogelijk is.

Maar zal men vragen hoe heeft dit zich toegedragen. Eenvoudig als volgt: De heer Hurlburt, welke door slecht gedrag en onwielvoegelijke handelingen zijn lidmaatschap en vertrouwen in de „Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen” verloren had, begon overal waar hij kon tegen die Kerk te spreken. Dit verwierf hem vele vrienden. Terwijl hij in Pennsylvanie was, vernam hij van zekere familie Jackson — wonende in een dorp van denzelfden naam — dat een Mr. Solomon Spaulding, met wien zij bekend waren geweest, een boek „Manuscript Found” geschreven had en dat dit over de vroegere bewoners van Amerika sprak. Hij dacht deze roman te kunnen gebruiken om de Mormonen te bestrijden als hij punten van overeenkomst er in kon ontdekken. Hij ging naar Kirtland en hield eene lezing waarin hij zijne gedachten in betrekking tot de „Manuscript Found” en het Boek van Mormon mededeelde en zei tevens, dat hij later een boek wilde schrijven — Mormonisme Unveiled — waarin hij alles uitvoerig mede zou deelen. Wij weten dat hij dit boek geschreven heeft en door zijne lezingen en dat boek is de wereld hiermede in kennis gekomen en klakkeloos worden zijne beweringen, welke zonder bewijzen zijn, aangenomen Iemand schonk hem 300 Dollars, waaraan door anderen nog meer werd toegevoegd, om dit doel te bereiken. Eerst ging hij naar Conneaut waar S. Spaulding gewoond had en hield daar eene vergadering van hetzelfde soort. Het idee was nieuw, doch het Mormonisme had ook daar vijanden die het vuur heviger aanblieden. Men raadde hem aldaar naar Monson te gaan, waar Spauldings vrouw toen woonde, om zoo het handschrift te krijgen. Nu wij weten verder uit de verklaring van Spaulding's dochter hoe het handschrift in zijne handen is gekomen.

Het is een vreemd geval en in het nadeel van Hurlburt, dat, voor hij Conneaut bezocht, het Mormonisme aldaar met vrucht gepredikt was geworden zonder dat er over het boek van Spaulding was gesproken en let wel, aldaar was dat boek geschreven en aan velen voorgelezen. Dit bewijst dat deze twee boeken volgens hen niets met elkaar gemeen hadden.

Wij zullen dit gedeelte der geschiedenis verlaten met het aanhalen eener verklaring van Hurlburt.

Gibsonburg Ohio,
10 Januari 1881.

Aan allen wien dit aangaat:

„In het jaar achttien honderd vier en dertig (1834) ging ik van Geauga County, Ohio, naar Monson, Hampden County, Mass., alwaar ik Mrs. Davison, weduwe van Ds. Solomon Spaulding, van Conneaut, Ashtabula County, Ohio, vond. Van haar verkreeg ik een handschrift, veronderstellende dat het de roman was door voornoemden Solomon Spaulding geschreven, genaamd „Manuscript Found”, waarvan gezegd werd, dat het de grondslag was van het Boek van Mormon. Ik onderzocht het handschrift niet alvorens ik thuis was en zag, *dat het niets van dien aard bevatte, maar een handschrift was over een geheel ander onderwerp.* Dit handschrift liet ik bij E. D. Howe van Painsville, Geauga County, Ohio, nu Lake County Ohio, met de overeenkomst dat hij, na het onderzocht te hebben, het aan de weduwe zou teruggeven. Voornoemde Howe zegt, dat het handschrift verbrand is en verder niets.”

D. P. HURLBURT.

Nu deze bekentenis — dat dit Boek van Solomon Spaulding niets van dien aard bevatte, maar over een geheel ander onderwerp sprak — moet voldoende zijn, temeer daar zij van den persoon komt, die deze veronderstelling heeft voortgebracht.

(Wordt vervolgd).

Over de aanneming of verwerping van getuigenissen.

Onder een zeer groot aantal vragen, die wachtende zijn op de attentie der redacteurs van de *Era* behoort de volgende: „Hoe ver kunnen Heiligen der laatste Dagen de getuigenis van diegenen aannemen of verwerpen, die tot andere godsdienstgenootschappen behooren? Vele van hen schijnen zeer sterke getuigenissen te geven aangaande sommige dingen en zijn eerlijk in hunne verklaringen”.

Wij beschouwen hetgeen hier bedoeld wordt als volgt: De Heiligen der laatste Dagen geven getuigenis, dat de Heere tot hen een kennis van de waarheid van het Evangelie geopenbaard heeft, als bekend gemaakt tot het menschdom door de openbaringen van God aan den profeet Joseph Smith. Nu komt de Katholiek, de Baptist, de Methodist, de Presbyteriaan, of het moge een Mahomedaan zijn, en hij zegt te weten, dat zijn godsdienst waar is. De vraag is, hoe ver kunnen wij deze getuigenissen aannemen of verwerpen. Het schijnt blinde godsdienstijver te zijn, om een oordeel op hen te plaatsen en te zeggen, wij spreken in waarheid, maar zij valschelijk; wij zijn zekerlijk recht maar zij vergissen zich. De vraag herinnert ons aan een voorval, dat binnen het gebied onzer eigene ondervindingen gebeurde, ongeveer een jaar geleden. In gezelschap met een aantal vrienden woonden wij den dienst bij in de Katholieke Kathedraal te New-York en luisterden naar een indrukmakende redevoering, door den bisschop van dat

bisdom gehouden. De spreker was zoo buitengewoon ernstig en gevoelig, dat, wat hij zeide, een zeer gunstigen indruk op ons gezelschap maakte en toen wij de Kathedraal verlieten deed een der zusters de vraag: „Wie kan zeggen dat deze man niet recht is, dat de getuigenis die hij geeft van de waarheid van zijn godsdienst niet waar is?” Waarop wij in hoofdzaak antwoordden: „Geen mensch kan of moest het doen; geen mensch is voldoende bekwaam dat te doen; maar God is en God heeft het gedaan. Hij openbaarde zich zelf tot Joseph Smith en vertelde hem, dat al de kerken verkeerd waren; dat hunne geloofsbelijdenissen een gruwel waren in zijne oogen; dat zij voor leeringen de geboden van menschen leerden; dat zij een vorm van godzaligheid hadden, maar de kracht daarvan verloochenden. Dit was het Woord des Heeren over die zaak en maakte een einde aan het geschil voor diegenen, welke deze openbaring aannamen”. Als daarom de getuigenissen van hen, die tot andere genootschappen behooren, in bovenvermelde vraag aangehaald, de verklaring bevat, dat hun kerk de Kerk van Jezus Christus is en dat hun godsdienst de godsdienst is, die door Jezus Christus geleerd werd, rein en onbevlekt en in hare volheid, dan weten wij, dat die getuigenis niet waar is; en dat degenen die haar geven behooren moeten tot die zeer groote menigte van welmeenende, maar zich vergissende menschen, die gevonden kunnen worden onder alle klassen van volk.

Als de aangehaalde getuigenissen alleen maar betrekking hebben op gedeelten van sekterische leeringen, dan kunnen zij waar of niet waar zijn; want in de geloofsbelijdenissen der menschen zijn er uittreksels van de waarheid, uittreksels van het Evangelie en het kan zijn, dat zij de getuigenis van Gods Geest hebben. in betrekking tot die uittreksels van de waarheid; maar zij kunnen nimmer de getuigenis van Gods Geest hebben, welke getuigenis aflegt aangaande de waarheid van dat, wat God onwaar verklaard heeft.

Laat ons wederom ons antwoord wijzigen: Zeer veel oprechte, openhartige menschen, veel biddend en zedelijk, God in volkomen vertrouwen en geloof naderende, ofschoon zij tot verkeerde stelsels van Godsdienst behooren, verkrijgen vele en bijzondere zegeningen uit de handen des Heeren, juist als Cornelius van ouds deed, ofschoon niet in de Kerk van Christus. Als de getuigenissen in kwestie betrekking hebben tot zulke dingen als deze, weten wij geen reden, waarom zij niet met geloofwaardigheid ontvangen zouden worden, als de partijen waarheidsminnend zijn; want God is niet zoo onachtzaam over Zijne kinderen om alleen dat gedeelte van hen te zegenen, dat een volheid van Zijn Evangelie heeft — zij die orthodox zijn. Was dat het geval, dan mochten wij wel wanhopig zijn voor het menschdom, maar dat is niet zoo; Gods liefde en genade strekt zich uit tot al Zijne kinderen, zelfs tot de heidenen en ongetwijfeld doet Hij alles in Zijn vermogen voor hen. Maar omdat de Heere Zijne kinderen zegent, als bovenvermeld, volgt het in geen geval, dat zij de volheid van het Evangelie

hebben, of dat de godsdienst die zij belijden, de echte godsdienst is van den Zoon van God. Het kan daarentegen eerder geloofd worden, dat zulke zegeningen de onmiddellijke gevolgen van Gods goedheid voor Zijne kinderen zijn, niet omdat zij tot de ware kerk behooren, maar omdat zij Zijne kinderen zijn en Hij hen liefheeft en hen zegent in weerwil van hunne dwalingen in zaken van geloof en leering.

Laat het dan bekend zijn, dat zoo ver als de Heiligen der laatste Dagen aangaat, daar niets is in de nieuwe bedeeling van het Evangelie, dat zij ontvangen hebben, dat hun vereischt te gelooven, dat God Zijne kinderen niet zegent, die dat Evangelie nog niet ontvangen hebben. Hij moge sommigen van hen een getuigenis gegeven hebben, betreffende de waarheid van sommige der afgezonderde beginselen van de waarheid, die gevonden kunnen worden in hunne verschillende stelsels van godsdienst; of, indien zij leven volgens het beste licht dat zij bezitten, mogen zij verzekeringen ontvangen hebben dat zij, als individuën door Hem aangenomen zijn; of, in antwoord tot een gebed van geloof, kunnen zij een zegen van God ontvangen hebben. Het is niet het voornemen en zekerlijk niet de neiging van de Heiligen der laatste Dagen om te ontkennen, dat de goedheid van God zich uitstrekt tot Zijne kinderen in al deze bijzonderheden. En zoo ver als de Heiligen verklaren, dat de wereld in dwaling is, dat de geloofsbelijdenissen van menschen vergeefsch zijn en verworpen door God en hunne kerken niet de Kerk van Christus is, moet het verstaan worden, dat zij niet doen als menschen, die eveneens zwak en feilbaar als hunne menschen zijn, een oordeel plaatsen op hen en hunne kerken veroordeelen, maar dat zij genoodzaakt zijn te ontvangen, wat God geopenbaard heeft over dat onderwerp, omdat zij overstelpt zijn met de waarheid ervan — met het bewijs er voor. Maar het zijn Gods uitdrukkingen die de wereld veroordeelen, niet de Heiligen der laatste Dagen.

(Improvement Era).

Verlangen naar Grootheid.

Het wordt gezegd dat de litanie der Moravische Kerk de voorstellende en gewichtige bede bevat: „Verlos ons, goede Heere, van het ongelukkige verlangen naar grootheid.” En Dr. Edward Payson voegt er aan toe in een van zijne brieven, na verwezen te hebben naar twee voorname personen welke getuigenis geven, dat zij nooit gelukkig geweest zijn totdat zij ophielden te strijden om groote mannen te worden, dat het meeste van zijn eigen lijden en droefheid veroorzaakt was door zijne onwilligheid, om te zijn wat hij werkelijk was en door voortdurend te strijden om grooter te zijn. Hier is een les omtrent de nauwe verbinding tusschen geluk en nederigheid, welke goed voor velen zou zijn om ter harte te worden genomen. De nederige mensch is altijd dankbaar en vol van lof voor de zegeningen welke hij boven zijne verdiensten beschouwt.

Aldus gedreven tot zingen, is het onmogelijk om anders dan gelukkig te zijn; terwijl hij die verteerd wordt met een vloek eener zelfzuchtige neiging, nimmer tevreden kan zijn. Er is steeds groote behoefte aan den goddelijken en verstandigen raad van Jeremia: „Zoudt gij u groote dingen zoeken? Zoek ze niet.” Maar groote dingen voor God te verlangen — O! dat is een andere zaak.

CHRISTIAN AGE.

Een vooruitzicht dat waard is door de kerken in overweging genomen te worden.

Wij gelooven, dat het toe te schrijven is aan de doodende neigingen van Christelijke zendelingen in Indië, en de zachtzinnige en genadige beginselen geleerd door Budha, dat het Budhisme tegenwoordig grooteren vooruitgang maakt in Christelijke natiën, in den vorm van Theosophie, dan het Christendom in Budhistische natiën. Dit zal het geval zijn totdat de Christenen de menselijke en genadige beginselen aannemen van Christus en Budha, als verricht door de vroegere Christenen, maar welke aanhoudend overtreden zijn door de Christelijke kerk sinds de tijd van Constantijn.

Budhisten komen in Christelijke landen, de olijftak van vrede, liefde en welwillendheid aanbiedende; Christenen gaan tot de Budhistische landen met bajonetten en kogels; met pantserschepen en Kruppkanonnen; met slachters en soldaten en noodzaken onderdanigheid met geweld, het gebruik van vleesch, opium en rum vermeerderende, en verspreidende onmatigheid en hongersnood waar voorheen vrede en overvloed was. Wij die gelooven, dat liefde overwinnen zal, zijn niet verwonderd dat Budhisten zulk een snellen vooruitgang maken in de vaststelling van hun godsdienst, zelfs in Christelijke landen.

Terwijl wij het Budhisme niet kunnen aannemen in haar geheel, kunnen wij hare genadige leeringen aannemen en beschouwen hare verdedigers als gevorderde leiders in den vooruitgang der wereld, en als een voorbeeld van zelf-opoffering en menselijke beginselen zettende, die niet lang ontkent of bestreden kunnen worden door Christelijke zendelingen en Christelijke kerken. Het verlichte volk van alle landen staat gereed

„De waarheid te omhelzen waar het ook wordt gevonden
Op heidensehe of op Christelijke gronden.“

Rev. H. S. CLUBB, in *the Herald of the Golden Age*.

Onze tijd, een tijd, waarin de beschaving algemeen verbreid is en de zeden verfijnd zijn, heeft ook de zonde verfijnd en met de glatte bevallige vormen der uiterlijke beschaving omhuld.

CARL SCHWARTZ.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

Een goede wending.

De Mormonen in Amerika zijn vaak in vele omstandigheden achtergesteld geworden. Bescherming en ondersteuning is hun voorheen geweigerd geworden en het scheen alsof zij in burgerrechten niet met hunne medeburgers gelijk stonden. Vele gevallen hebben plaats gevonden, dat Mormonen — Amerikaansche burgers zijnde — in andere landen verblijf houdende, aldaar mishandeld werden en alhoewel de Amerikaansche regeering met die landen overeenkomsten had gesloten waarbij de rechten harer onderdanen beschermd werden, zoo werd in geen enkel geval eene poging aangewend om de schade te herstellen of het geleden onrecht te vergoeden. Integendeel zijn er soms berichten aan de vertegenwoordigers der Vereenigde Staten gezonden, welke in vreemde landen verblijf hielden, waarin verboden werd eenige bescherming of ondersteuning aan Mormoonsche zendelingen te verschaffen en de laatstgenoemden zijn steeds verplicht geweest in vreemde landen als vreemdelingen te reizen, alleen onder de bescherming Gods.

Gelukkig is er in dezen stand van zaken verandering gekomen onder het bestuur van President Mc. Kinley en zal het recht ook in dit geval zegepralen. Wij zullen in het kort dit voorval vermelden.

Omtrent een jaar geleden werd er een bede-huis in Samoa, door Mormonen welke Amerikaansche burgers waren gebouwd, door een bende inboorlingen verwoest. Er werd aanspraak gemaakt op vergoeding en de consul-generaal der Vereenigde Staten in Samoa, William Churchill, deed zijn plicht en maakte de feiten bekend aan het Staats Departement, onder het bestuur van President Cleveland. Men sloeg er echter geen acht op en de zaak bleef rusten. Kortom tijd geleden echter begaven Senator Cannon en Mr. Churchill zich naar Rechter Day, hulp-secretaris der Staat, en vestigde zijn aandacht op deze nog steeds onafgehandelde zaak. Volgens een bericht uit Washington aan de *Tribune* drukte Rechter Day zijne verwondering uit, dat er niet vroeger de aandacht op gevestigd was geworden en gaf de verzekering dat er aan gewerkt zou worden.

Welnu als deze belofte vervuld wordt, en wij kunnen dit vertrouwen, dan zal er eene gelukkige wending plaats hebben. De Mormoonsche zendelingen kunnen dan reizen zooals andere Amerikaansche burgers, vertrouwende, dat hunne rechten beschermd

zullen worden en de regeeringen der verschillende landen zullen er rekening mee moeten houden, dat ook deze mannen de rechten van Amerikaansche burgers moeten genieten. De toekomst is veelbelovend en wij zien duidelijk, dat waarheid en recht zullen zegepralen.

De Jezuieten Orde.

Men hoort veel over de Jezuieten spreken, doch misschien zijn weinigen met hun ontstaan bekend. Wij willen daarom iets omtrent deze machtige orde mededeelen.

In het jaar 1521 werd een Spaansch edelman, Ignatius van Loyola, door de Franschen zwaar gewond bij de belegering van Pampelona. Gedurende zijne krankheid las hij vele ridder-romans en daarna geschiedenissen van heiligen. Deze laatste maakten grooten indruk op hem en deden een groot verlangen in hem ontstaan, de heiligen na te volgen in zelfverloochening en verdere dingen. Hij meende door God tot iets groots geroepen te zijn en toen hij dan ook hersteld was, schonk hij al zijne bezittingen aan de armen.

Hij begon 33 jaar oud zijnde te studeeren, eerst in Spanje en daarna te Parijs. Hij overwon alle hinderpalen, kwam te Parijs met zes andere mannen in aanraking en deze vormden samen het plan, om eene nieuwe orde te stichten. Zij verbonden zich door eene plechtige belofte tot armoede en kuischheid, alsmede tot den dienst van het Roomsch-Katholieke geloof, om dit te verdedigen en uit te breiden.

In 1540 reisden zij naar Rome om van Paus Paulus III de goedkeuring hunner orde te vragen. Eerst wilde deze dit niet doen, doch voldeed later aan het verlangen en schonk hun de z. g. n. Kerk van Jezus, vandaar dat zij Jezuieten, de orde van Jezus genoemd worden. Deze orde is slechts rekenschap en verantwoording aan den Paus verplicht en staat op zich-zelf. Zij vormt de grootste eenheid welke bij een genootschap kan gevonden worden en mag op dit punt eenig genoemd worden. Aan het hoofd dezer orde staat een Generaal, bijgestaan door een raad of commissie om hem in zijn arbeid te ondersteunen. Deze Generaal moet steeds te Rome wonen en is in alles vrij om te handelen en te doen zooals hij denkt dat noodig is.

Deze orde breidde zich spoedig uit en vormde de grootste geestelijke macht op aarde en deed haren invloed ook op staatkundig gebied gelden. Zij heeft een veelbewogen geschiedenis, doch is steeds door alle moeilijkheden heen gekomen en oefende steeds eenen grooten invloed uit.

In 1773 werd zij door Paus Clemens XIV opgeheven, maar na zijnen dood, die spoedig daarop volgde, werd zij weder door Paus Pius IV hersteld. Met vernieuwde kracht ving zij haren arbeid aan en was spoedig als voorheen werkzaam. Ook nu is deze orde over de geheele aarde verspreid en tracht door alle

middelen haar doel te bereiken. Stil, geheimzinnig en verborgen doet zij haar werk, en voorzichtigheid is in alles aan te raden ook met betrekking tot deze orde.

Het is gewis een groote zegen te weten, dat recht en gerechtigheid zeker zal zegepralen.

W. J. DE BRIJ.

Notitie van Conferentie.

De drie-maandelijksche Conferentie van de Brusselsche afdeeling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, werd gehouden op Zondag 20 Februari 1898, in het lokaal Rue Royale St. Marie-Nord 298a, Schaerbeek.

President Alf. L. Farrell en echtgenoot, de Conferentie President G. J. Abels en de Zendingen Frank W. Thatcher, Paul Roelofs — President der Luiksche Conferentie — en A. C. Robinson waren tegenwoordig.

De morgenvergadering werd gehouden ten 10.30 uur. Pres. Farrell sprak eenige woorden ter inleiding en daarna werden door hem de autoriteiten der Kerk, het Presidentschap der Europeesche zending en de President en zendingen der Nederlandsche en Belgische zending voorgesteld. Pres. Farrell sprak daarop nog eenige woorden over de machten der wereld en de goede geesten en voegde hier verschillende vermaningen aan toe. Daarna spraken de zendingen F. W. Thatcher en Paul Roelofs over de beginselen van het Evangelie.

Ten 2 uur werd er eene Fransche vergadering gehouden, alwaar de zendingen A. C. Robinson en Paul Roelofs over verschillende onderwerpen van het Evangelie spraken.

Ten 6.30 werd de avondvergadering gehouden, alwaar de zendingen Paul Roelofs en F. W. Thatcher het avondmaal bedienden. Daarna sprak zending G. J. S. Abels aangaande de vervulling van profetieën des Bijbels, de zending van Christus en die van den mensch. Pres Farrell eindigde daarna met eenige opmerkingen te maken over het verschil tusschen ware en valsche godsdienst.

De Geest des Heeren werd ruimschoots gedurende de conferentie genoten en goede lessen en vermaningen werden gegeven.

Den volgenden dag werd de Priestervergadering gehouden.

G. J. S. ABELS, Secr.

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(Vervolg van bladz. 63).

De laatste staat van den mensch, alhoewel verschillend in bijna oneindige opvolging van trappen en belooningen, geschikt voor zijne bekwaamheden en verdiensten en uitgemeten in de schaal van volkomene rechtvaardigheid en genade, kan begrepen of uitgedrukt worden onder drie groote hoofden of voornaamste sfeeren, n.l.:

Ten eerste. De Telestiale of laagste hemel zinnebeeldig voorgesteld door sterren van het firmament.

Ten tweede. De Terrestriale, of tusschenhemel, zinnebeeldig voorgesteld door de maan.

Ten derde. De Celestiale, of derde hemel, waarvan de zon aan het firmament het zinnebeeld is.

De bekwaamheden welke ontwikkelde wezens voor deze verschillende sfeeren of belooningen geschikt maken en toebereiden, zijn van zeer belangrijke overweging en de oprechte aandacht van alle menschen wel waardig.

Deze verschillende koninkrijken of graden en hun evenredig geluk en welke personen candidaten voor iederen graad zijn, is openbaar op eene zeer korte, duidelijke, heldere en schoone manier in één der visioenen van onzen grooten profeet en stichter. Wij willen daarom dit hoofdstuk voltooien door de plaatsing van genoemd

VISIOEN.

Hoort, o gij hemelen, en geef gehoor o aarde, en verheugt u gij inwoners daarvan, want de Heere is God en buiten Hem is er geen Zaligmaker.

Groot is Zijne wijsheid, wonderlijk zijn Zijne wegen en de uitgebreidheid Zijner werken kan niemand uitvinden;

Van eeuwigheid tot eeuwigheid is Hij dezelfde en Zijne jaren falen nooit.

Want aldus zegt de Heere, Ik de Heere ben barmhartig en genadig voor degenen, die Mij vreezen en Ik verblijd Mij over degenen, die Mij in gerechtigheid en waarheid dienen tot aan het einde;

Groot zal hunne belooning en eeuwig zal hunne heerlijkheid zijn;

En aan hen wil Ik al Mijne verborgenheden openbaren, ja al de geheime verborgenheden van Mijn Koninkrijk vanaf de dagen van ouds en voor de toekomstige eeuwen wil Ik hun het welbehagen van Mijnen wil bekend maken aangaande alle dingen van Mijn Koninkrijk;

Ja, zelfs de wonderen der eeuwigheid zullen zij weten en toekomstige dingen wil Ik hun toonen, zelfs de dingen van vele geslachten;

En hunne wijsheid zal groot zijn en hun verstand zal tot den hemel rijken; en de wijsheid der wijzen zal voor hen vergaan en het verstand der verstandigen zal te niet gedaan worden;

Want door Mijnen Geest zal Ik de verborgenheden van Mijn' wil hun bekend maken; ja zelfs die dingen, welke geen oog gezien heeft, noch oor gehoord, noch in het hart der menschen opgekomen zijn.

Wij, Joseph Smith Jr. en Sidney Rigdon, in den Geest zijnde op den zestienden Februari, van het jaar onzes Heeren een duizend acht honderd twee en dertig,

Waren onze oogen geopend door de macht van den Geest en ons verstand was verlicht, zoodat wij de dingen van God konden zien en verstaan. —

Zelfs die dingen die van den beginne waren, vóór de wereld was, welke van den Vader verordineerd waren door Zijnen eeniggeboren Zoon, die in den schoot des Vaders was zelfs van den beginne,

Van Wien wij getuigenis geven en de getuigenis, die wij geven, is de volheid van het Evangelie van Jezus Christus, welke de Zoon is, welken wij zagen en met wien wij spraken in het hemelsche visioen:

Want terwijl wij het werk van vertalen, hetwelk de Heere ons had aangewezen, verrichtten, kwamen wij aan het een en twintigste vers van het vijfde hoofdstuk van Johannes hetwelk ons als volgt gegeven werd:

Sprekende over de opstanding der dooden, aangaande hen, die de stem van den Zoon des menschen zullen hooren en voort zullen komen;

Die het goede gedaan hebben, tot de opstanding der rechtvaardigen en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der goddeloozen.

Nu, dit deed ons verwonderd zijn, want het was ons door den Geest gegeven;

En terwijl wij deze dingen overdachten raakte de Heere de oogen van ons verstand aan en zij werden geopend en de heerlijkheid des Heeren omscheen ons;

En wij zagen de glorie van den Zoon aan de rechterhand des Vaders, en wij ontvingen van Zijne volheid;

En zagen de heilige engelen en hen, die geheiligd waren voor den troon, dienende God en het Lam, welke Hem dienen voor eeuwig en altijd.

En nu, na de vele getuigenissen, welke er van Hem gegeven zijn, is dit de getuigenis, de laatste van alle, welke wij van Hem geven, dat Hij leeft;

Want wij zagen Hem, zelfs aan de rechterhand van God en wij hoorden de stem getuigenis geven, dat Hij de eeniggeborene des Vaders is. —

Dat bij Hem en door Hem en van Hem, de werelden zijn en geschapen werden, en dat de bewoners daarvan geboren zonen en dochteren Gods zijn.

En dit zagen wij ook en geven er getuigenis van, dat een engel van God, die in autoriteit in de tegenwoordigheid van God was, die tegen den eeniggeboren Zoon van den Vader opstond, welke door den Vader bemind werd en die in den boezem van den Vader was — nedergeworpen werd uit de tegenwoordigheid van God den Zoon,

En werd verdoemenis genoemd, want de hemelen weenden over hem — hij was Lucifer, de zoon van den morgen.

En wij zagen het, en zie, hij is gevallen! zelfs een zoon van den morgen.

En terwijl wij nog in den Geest waren, gebod de Heere ons, dat wij het visioen zouden schrijven, want wij zagen den Satan,

die oude slang, den duivel, die tegen God opstond en het Koninkrijk van God en Zijnen Christus trachtte te nemen.

Daarom voerde hij krijg tegen de Heiligen en omsingelde hen.

En wij zagen een visioen van het lijden van hen, met wie hij krijg voerde en overwon, want aldus kwam de stem des Heeren tot ons:

Aldus spreekt de Heere, aangaande al diegenen, die Zijne macht kennen en er van genoten en toegestaan hebben door de macht van den duivel overwonnen te worden en de waarheid ervan te verloochenen en Zijne macht te wederstaan.

Deze zijn zij, die de zonen der verdoemenis zijn, van wie Ik zeg, dat het voor hen beter geweest was, nooit te zijn geboren geworden.

Want zij zijn vaten des toorns, gedoemd om den toorn Gods te dragen met den duivel en zijne engelen in eeuwigheid;

(*Wordt vervolgd.*)

Door Bidden en Vasten.

Vele eeuwen geleden werden de geestelijke oefeningen van bidden en vasten door God vereenigd, maar in deze verlichte eeuw heeft *de mensch* hen gescheiden en terwijl wij veel over het eerste in godsdienstige kringen hooren, zoo valt het niet dikwijls voor, dat het laatste besproken wordt, nog veel minder beoefend, op den predikstoel of kerkbank.

Of deze scheiding voordeelig of niet geweest is, kan een zaak van persoonlijke overweging zijn, maar een ding is zeker — dat de volgelingen van Christus onbekwaam zijn, om in dezen tijd vele van de werken te doen, welke Hij zeide dat Zijne discipelen zouden doen. Ontelbare duivelen bezitten en kwellen de harten der menschen en het onduidelijke geroep der kerk aangaande hen is — *waarom kunnen wij hen niet uitwerpen?* Het is juist mogelijk, dat vele soorten van kwaad — zooals die, welke oorzaak was voor de uiting des Meesters — alleen verbannen kunnen worden „door bidden en vasten”.

Het kan voorgegeven worden, dat het vasten in sommige kloosters of door kluzenaars te veel gedaan is en daardoor niet zonder reden in oneer geraakt is. Maar dit is geen reden waarom het geheel zou nagelaten worden. De kostbare hulp, welke kunst en muziek aan de zaak der godsdienst kan verschaffen, is grotendeels van protestantsche plaatsen van eeredienst verbannen toen de hervorming begon, maar het is bewezen, dat het uitvoeren van den geest der hervorming in zulk een uiterste, waardoor bijna geheel deze kostbare bondgenooten als dood verklaard werden, eene groote fout was, welke men nu in het algemeen gaat waardeeren.

Wanneer het vasten met matigheid en volgens het gezond verstand in overeenstemming met de gezondheidsleer gedaan wordt,

dan is het eene oefening, welke van zeer groot voordeel is, voor geest en lichaam. Negen dokters van de tien zullen erkennen, dat de meerderheid van de christenen zich overgeven aan de gewoonte van te veel eten en waarschijnlijk is het kostbaarste voorschrift, ooit door een geneesheer gegeven, dat van Dr. Abernethy, toen hij schreef: „leeft van dertig cents per dag en verdient het”.

Het zijn echter de geestelijke voordeelen van het vasten, welke voornamelijk verstaan moeten worden, want de groote Amerikaansche prediker die zeide: „Vele menschen kunnen hun eigen gebed verhooren door minder vleesch te eten”, openbaart eene vruchtbare oorzaak voor wereldschgezindheid, booze natuur en onheilige neigingen — deze boosheden zijn vaak het gevolg, niet alleen van overdaad van vleesch, maar van andere vormen van een verkeerden levensregel. Wij willen daarom allen, die verlangen een hoog standpunt op geestelijk en verstandelijk gebied te bereiken, uitnoodigen, om een geregelde oefening van het vasten te maken voor, zeg een dag per week, of per twee weken, of per maand — de tusschentijd hangt af van den lichamelijken toestand.

De zieners der wereld, de profeten, de tovenaars en de groote hervormers, zoowel als de honderdjarigen welke de bladzijden der geschiedenis versieren, zijn in den regel mannen geweest die bekend waren om hunne matigheid en hunne gewoonte van vasten, en hierdoor kan er weinig twijfel bestaan, dat wij in vele opzichten voordeel zullen verkrijgen, als wij in dit geval hunne voetstappen volgen. Laat ons dan trachten *ieder gewicht* ter zijde te leggen — niet aangaande overtolligheid van voedzaam voedsel en buitensporige vetweefsels — want aldus kunnen wij hinderpalen voor de werking van goddelijken invloed binnen ons verplaatsen en vele verzoekingën afschudden welke ons steeds omringen.

Wij kunnen meesters over ons zelve worden en over de omstandigheden en de geestelijke hoedanigheden die werkeloos in ons zijn. Wij kunnen aantoonen, dat wij niet alleen naar het beeld van God geschapen zijn, maar in waarheid „*zonen van God*” wier voornaamste zaak in het leven is, om den wil van onzen Vader te doen en Zijne welwillende doeleinden in betrekking tot de wereld waarin wij leven ten uitvoer te brengen. Wij kunnen een goddelijk leven leiden en de werken van Hem doen, Die ons de wonderlijke mogelijkheden, welke voor ons liggen als kinderen van den levenden God, heeft geopenbaard.

Dit is een vooruitzicht dat ons met een verlangen zou inspireeren en ons noodzaken tot zulke handelingen van zelfbeheersching, zooals vasten, wat in waarheid zeer eenvoudig is, wanneer het wordt overwogen in betrekking tot het groote einde, dat men op het oog heeft. Laat ons daarom met heiligen moed voorwaarts gaan tot den grooten prijs welke wij allen kunnen winnen, als wij hem met een hooger verlangen begeeren.

Herald of the Golden Age.

Denken.

Denkt gij alles wat gij doet:
Is het kwaad of is het goed;
Wat zal eens de uitkomst wezen,
Heb ik daarvan iets te vreezen?

Denkt dat Godes oog u ziet,
En hetgeen door u geschiedt;
Dat gij rekenschap moet geven,
Van de dingen hier bedreven.

Eerst gedacht en dan gedaan,
Doet ons vaak veel leed ontgaan;
Maar eerst doen en dan pas denken,
Kan ons dikwijls droefheid schenken.

W. J. DE BRIJ.

De vernieling van een oorlogschip der Vereenigde Staten.

Eene rampspoedige en vreeselijke ontploffing had er op Dinsdagavond den 15^{den} dezer plaats aan boord van den kruiser der Vereenigde staten *Maine*, welke sedert 3 Februari in een haven te Havana lag. De ontploffing had ten 9 30 n.m. plaats, toen de meeste mannen in hunne kooien lagen en daar het voorval onder de verblijfplaatsen der manschappen plaats had, was het verlies zeer groot. De oorzaak der ontploffing is onbekend, maar men veronderstelt, dat een der magazijnen ontploft is. Het vaartuig vloog in brand en nadat het tot middernacht gebrand had, zonk het aan de ankers liggende. Velen van het scheepsvolk, dat in zee geworpen was, werden gered, alhoewel sommige hunner zwaar gewond waren. Niet minder dan 253 der manschappen en 2 officieren zijn als gedood of vermist opgegeven.

Notitie.

Het kantoor der afdeeling Groningen is verplaatst van de **Violenstraat 147** naar het **Damsterdiep 73**.

Verbeteringen.

Op regel 9 van het stukje „Afal” blz. 35 (Ster 3) staat: 18. dit moet zijn 13.

Op regel 23 van blz. 36 staat: ruim 1300 jaren, dit moet zijn ruim 1800 jaren.

Wanneer men zoodanige drukfouten dadelijk met pen en inkt verandert, dan is het voor altijd verholpen en anders zou het tot dwalingen aanleiding kunnen geven.

RED.

INHOUD:

Het boek van Mormon en de Spaulding storie	Blz. 65	Notitie van Conferentie	Blz. 75
Over de aanneming of verwerping van getuigenissen	„ 69	Sleutel voor Godgeleerdheid	„ 75
Verlangen naar Grootheid	„ 71	Door Bidden en Vasten	„ 78
Een vooruitzicht dat waard is door de kerken in overweging genomen te worden	„ 72	Denken	„ 80
Een goede wending	„ 73	De vernieling van een oorlogschip der Vereenigde Staten	„ 80
De Jezuïten Orde	„ 74	Notitie	„ 80
		Verbeteringen	„ 80

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.